

ligere. Det beskedne Ønske om at faa Dragerup Skov aabnet ogsaa fra Søsiden vil forhaabentlig ikke støde paa Modstand fra Ministeriet.

Jeg skal dernæst tale et Par Ord om Grønland. Dette Emne har jo tidligere været berørt her i Tinget af det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, som undersøgte de forskellige Administrationsforhold, undersøgte Regnskaberne og kritiserede dem. Jeg var med paa den saakaldte Kongefærd til Grønland i Sommer, og jeg fik naturligvis paa denne Rejse en vis Interesse for det mærkelige Land med dets endnu mærkeligere Befolkning. Det Indtryk, jeg fik af mit ganske vist ikke særdeles langvarige Ophold dér, er, at det danske Regimente paa Grønland er ikke saa godt, som det burde være, og heller ikke saa godt, som det kunde være. Jeg fik det Indtryk af Grønland, at det er et forsumpet Land, og at Befolkningen er langt fattigere, end den vilde være, hvis der virkelig blev administreret rigtigt, og hvis Befolkningen fik det for sine Produkter, som den kunde have moralsk Ret til. Jeg siger, at jeg fik Indtryk af, at Grønland er et fattigt Land, og det Indtryk fik jeg først ved at se de mange underlige forkomne Mennesker og de mange Børn, som gik omkring aabenbart lidende af, at de fik for lidt Næring. Jeg tror simpelt hen, at mange Mennesker paa Grønland sulter. Det Indtryk fik jeg først ved at se den store Graadighed, hvormed mange Grønlændere spiste f. Eks. saadant noget som almindeligt tørt Brød. Det fortærede Grønlænderne med den største Appetit, som om det var rene Lækkerier. Og naar jeg saa talte med Folk, der havde boet i Grønland i længere Tid, om disse Forhold, fik jeg fuldt ud bekræftet, at der i Virkeligheden hersker Nød og Sult mange Steder i Grønland. Jeg hørte saaledes under en Samtale med et intelligent og begavet Menneske, der kendte Forholdene, hvorledes den vedkommende udviklede følgende: „Ved et Udsted paa Kanten af Egedesminde havde Beboerne sidste Vinter fortæret alt spiseligt. Kun ved et rent Tilfælde undslap de Hungersnøden. En Hvalfanger gav dem noget Kød“. En anden kendt Dansker, som ikke tilhører Handelen, betror mig: „Folk i Grønland sulter i længere Perioder jævnt hen hvert Aar. Kolonibestyrelsen siger vel, at de har det godt, men det passer ikke“. En intelligent Grønlænder, som jeg traf i Godthaab, siger til mig: „Trods alt Slid og Slæb lever mange Grønlændere et kummerligt Liv. Vi er saa fattige, og mangfoldige sulter. Men faa Danske vil ind-

rømme dette. De trækker kun paa Skuldrene.“ Endelig læser jeg i en Artikel af en grønlandsk Læge, Alfred Berthelsen, i „Ugeskrift for Læger“ af 12. Maj: „Det er sikkert nok, at der neppe nogetsteds sultes som i Trangstid paa Grønland“. Se, ærede Medlemmer; det er jo Udtalelser, som man ikke uden videre kan afvise. Jeg mener, at naar vi lukker Grønland, naar vi siger til Beboerne: I skal sælge jeres Varer til den bestemte Pris, som vi fastsætter, saa har vi tillige den Forpligtelse at sørge for, at Befolkningen ogsaa faar en saa ordentlig Pris for sine Varer, at denne Befolkning kan leve nogenlunde. Kun under disse Betingelser har vi en moralsk Ret til at holde Grønland lukket. Men vi optræder altsaa ikke saaledes overfor Grønlænderne.

Vi ser adskillige andre daarlige Forhold, f. Eks. Grønlændernes Boliger. Forholdet er det, at mange Mennesker bor i Huler, Jordhuler, som snarere egner sig for Dyr end for Mennesker. Jeg har selv været inde i disse Huler og ved altsaa, at det er rigtigt, hvad jeg her siger. Rumforholdene varierer i disse Jordhuler fra 0,60 m³ pr. Person og indtil 17 Gange saa meget, altsaa 10,80 m³ pr. Individ. Gennemsnitlig er Rummet i disse Boliger 3 m³, altsaa meget lidt. Jeg maa endvidere tilføje, at Beklædningen er jævnlig af ringe Godhed og kun yder utilstrækkelig Beskyttelse mod Kulden om Vinteren. Da jeg kom til Grønland — det var altsaa midt om Sommeren —, var saa at sige alle Mennesker forkølede, og en stor Mængde af dem stod ved Skibsbroen, forfrosne og sammensunkne. Man maa ikke lade sig dupere af, at de var glade ved at se os, for Grønlænderne er jo naive og barnlige Folk, de er glade ved enhver Afveksling, der bydes dem i deres ensformige og mange Gange kummerlige Liv, men Forholdet er alligevel, at mangfoldige Grønlændere er i Virkeligheden utilfredse med det danske Regimente, og jeg tror nu slet ikke, vi kan se med Ligegyldighed paa Grønlændernes Utilfredshed. Jeg ønsker i alt Fald som dansk Mand, at vort Flag skal vedblive at vaje over dette mærkelige Land deroppe ved Nordpolen, men Betingelsen for, at vi kan blive ved at beholde Grønlænderne, er selvfølgelig, at vi optræder fornuftigt og human overfor dem.

Jeg skal nu som yderligere Bilag til min Omtale af mange Grønlænderes Utilfredshed med de daarlige Forhold deroppe med den højtærede Formands Tilladelse oplæse et lille Stykke af et Brev, jeg har faaet fra en Grønlænder. Det hedder deri: „De har set, hvorledes vi har det heroppe i vort